

Arrest

nr. 275 601 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Sint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2022.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in februari 2019 in Italië internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te

stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar rapporten, en te stellen dat zijn verklaringen niet worden betwist door de tegenpartij. Hij stelt meerdere malen te hebben geprobeerd een leven in Italië op te bouwen, maar dat dit niet is gelukt. Verzoeker beaamt nog dat hij inderdaad niet naar de politie is geweest om een klacht in te dienen, maar dat dit niet wegneemt dat hij zich desondanks in een gevaarlijke situatie bevond. Hij stelt dat hij inderdaad geen woonplaats of werk vond, maar dat dit net aantoonde dat er in Italië problemen zijn op deze vlakken.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker ontkent niet op vlak van werkgelegenheid niet rechtstreeks contact te hebben opgenomen met uitzendkantoren, werkgevers of andere organisaties, waardoor niet kan worden gesteld dat het onmogelijk zou zijn om in Italië werk te vinden. Ook op vlak van huisvesting gaat verzoeker niet in op de vaststelling dat hij nooit serieuze pogingen heeft ondernomen om een woning te vinden, of contact heeft opgenomen met organisaties die hierbij zouden kunnen helpen. Verzoeker ontkent verder niet dat hij geen contact heeft opgenomen met de Italiaanse autoriteiten nadat hij met geweldfeiten werd geconfronteerd. Verzoeker kan echter niet louter stellen dat hij zich desondanks wel in een gevaarlijke situatie bevond, nu hij niet ontkent niet naar hulp te hebben gezocht. De overheden kunnen natuurlijk niet optreden als zij niet op de hoogte worden gebracht. Verzoeker heeft alvast niet aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om hulp te zoeken. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat uiteraard niet.

Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing niet verwijst naar enige rapporten met betrekking tot de algemene situatie in Italië, wijst de Raad er op dat in casu, gelet op de informatie opgenomen in het administratief dossier, genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij in Italië internationale bescherming werd verleend, hetgeen hij niet betwist. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) of uit enige andere wettelijke bepaling volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals bijvoorbeeld het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenteren, onderzoeken of analyseren van de situatie van begunstigten van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan.

Voorts dient erop te worden gewezen dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op voormelde informatie in het administratief dossier omtrent de in Italië aan de verzoekende partij toegekende internationale bescherming, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

Waar verzoeker nog verwijst naar enkele arresten van een Duitse rechtbank, stelt de Raad niet gebonden te zijn door rechtspraak van andere lidstaten. Bovendien wordt precedentenwerking niet aanvaard in het Belgische recht. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Tot slot telt verzoeker nog dat hij een relatie heeft met iemand die een lopende aanvraag tot internationale bescherming in België heeft lopen, waardoor deze persoon hem niet naar Italië kan begeleiden. Verder waren zij in verwachting van een kindje maar had zijn partner een miskraam, en stelt hij dat hij gescheiden van zijn partner zou moeten leven wat een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekers aanvraag tot

internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er geen rekening wordt gehouden met zijn familie- en privéleven.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 april 2022, stelt haar advocaat dat verzoekende partij haar best heeft gedaan om een leven op te bouwen in Italië, dat zij er dakloos was en er geen medische hulp heeft gekregen en dat zij er slachtoffer was van discriminatie. Volgens de advocaat is het ook niet zeker dat verzoekende partij er nog een verblijfstitel heeft en is er sprake van extreme materiële deprivatie bij terugkeer.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij (bij monde van haar advocaat) geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al (in het verzoekschrift) aangehaalde argumenten, doch slaagt er niet in om een ander licht te werpen op hetgeen in de beschikking van 14 april 2022 en de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

Met betrekking tot de opmerking van haar advocaat dat het niet zeker is of verzoekende partij nog een verblijfstitel heeft in Italië verwijst de Raad naar het motief in de bestreden beslissing waar wordt opgemerkt: *“Vooreerst moet gewezen worden op de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië. Op 7 februari 2020 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken inlichtingen van de Dublinunit van de Direzione Centrale dei Servizi Civili per l'Immigrazione e l'Asilo. Uit dit document, met nummer BE-410930-C, blijkt dat u internationale bescherming werd toegekend. Uw statuut als subsidiair beschermde is nog geldig tot 23 januari 2024. Aldus is het CGVS van mening dat, na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier, met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van deze status niet in*

vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming beschikt in Italië, noch toont zij aan dat zij niet naar Italië zou kunnen terugkeren en er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen, desgevallend vernieuwen.

Voorts is het door verzoekende partij haar advocaat op de zitting louter herhalen van eerder door verzoekende partij afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene opmerkingen zoals dat verzoekende partij haar best heeft gedaan om een leven op te bouwen in Italië, dat zij er dakloos was en er geen medische hulp heeft gekregen en dat zij er slachtoffer was van discriminatie, geenszins van aard een ander licht te werpen op hetgeen (dienaangaande) op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

"Verder werd u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd met moeilijkheden op vlak van werkgelegenheid en huisvesting. Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u vooral beroep hebt gedaan op uitzendkantoren. Doch hebt u nooit rechtstreeks contact opgenomen met potentiële werkgevers of met organisaties die in Italië actief zijn in het ondersteunen van statushouders bij hun werkzoektocht: "nadat ik opmerkte dat het geen zin had, heb ik de hoop opgegeven" (notities persoonlijk onderhoud dd. 6 juli 2021 (verder NPO), p. 10). Het feit dat de arbeidskantoren u in het voorjaar van 2019 geen passende betrekking hadden aangeboden, impliceert niet dat u in afwachting van een arbeidsinkomen geen beroep kon doen op steunmaatregelen, noch dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. U geeft zelf aan dat het moeilijk is om aangeworven te worden, maar dat een aantal erkende vluchtelingen er wel in sloegen omwille van hun connecties met de plaatselijke bevolking (NPO, p. 9). De toetreding tot de Italiaanse arbeidsmarkt is aldus moeilijk, maar niet onmogelijk. Het feit dat uw inschrijving in een aantal uitzendkantoren u geen job opleverde, leidt niet tot het besluit dat u onmenselijk of vernederend werd behandeld of dat u in de toekomst geen werk zou kunnen vinden. In verband met het gebrek aan huisvesting, verklaarde u twee maanden na uw vertrek uit het opvangcentrum op straat te zijn beland. Er kan niet worden ontkend dat personen die internationale bescherming genieten in Italië zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en dat er veel uitdagingen zijn voor de Italiaanse autoriteiten op vlak van opvang, gezondheidszorg en integratie van vluchtelingen. Uit uw verklaringen blijkt dat statushouders in Italië vrijwel meteen volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen. Uit uw verklaringen blijkt echter eveneens dat u nooit serieuze pogingen ondernam om een woning te vinden. Evenmin hebt u sociale huisvesting aangevraagd of organisaties gezocht die vluchtelingen in uw positie zouden kunnen bijstaan. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer.

Uw eerdere ervaringen als dakloze en werkloze statushouder zijn illustratief van een preciaire situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moet worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Italiaanse statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Italië, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan dergelijke bijzondere kwetsbaarheid niet worden afgeleid. In dit verband kan verwezen worden naar uw basiskennis van de Italiaanse taal. U kreeg informele taallessen, deed aan zelfstudie, nam deel aan een examen en behaalde een certificaat voor het eerste niveau (NPO, p. 5-6). Dit educatief parcours demonstreert dat u een vindingrijk en ondernemend persoon bent. U geeft zelf aan dat u iemand bent "die snel leert" (NPO, p. 10). Uw zelfredzaamheid blijkt eveneens uit het feit dat u contact opnam met een organisatie die voedselpakketten uitdeelde en mensen de mogelijkheid gaf hunzelf wekelijks te douchen. Tot slot bent u een jonge gezonde man die op zelfstandige wijze naar en doorheen Europa reisde.

Verder werd u, als dakloze statushouder, geconfronteerd met geweldfeiten. U werd meermaals aangevallen en beroofd door onbekende personen. Naar aanleiding hiervan ondernam u geen enkele poging om hulp of bescherming in te roepen van de bevoegde instanties, hoewel het vermoeden dat uw

grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden. Om deze bescherming in te roepen, moet u uiteraard zelf de nodige stappen zetten. Wanneer u hierover werd bevraagd, wees u enerzijds naar uw onvermogen om u uw aanvallers te identificeren en anderzijds naar uw vrees dat ze zich zouden wreken (NPO, p. 12). Het kennen van de identiteit van uw belagers is echter geen vereiste voor het indienen van een klacht. Dat u niet weet wie u aangevallen en beroofd heeft, kan het onderzoek bemoeilijken, maar hoeft het onderzoek niet geheel te verhinderen. Van u mag evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die u worden geboden door het Italiaans rechtssysteem. Er kan niet zomaar uitgegaan worden van de onwil of onkunde van de Italiaanse autoriteiten om u te beschermen. Uw vermoedens volstaan dan ook niet om te besluiten dat de autoriteiten niet in staat of niet bereid zouden geweest zijn om u de nodige bescherming te bieden tegen uw belagers en tegen de onveilige situatie waarin u verkeerde, indien u hierom verzocht had. Evenmin brengt u elementen aan waaruit blijkt dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen indien u hierom zou vragen.

Er moet besloten worden dat u, in het licht van uw moeilijkheden inzake veiligheid, werkgelegenheid en huisvesting, onvoldoende aantoonde dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U hebt inderdaad pogingen ondernomen om uzelf aan de situatie te onttrekken. In dit verband wordt vooral verwezen naar uw werkzoektocht. Toch hebt u geenszins alle mogelijke middelen benut die er voor u, een begunstigde van internationale bescherming in Italië, voorhanden zijn. In dit verband wordt verwezen naar de aanvraag van sociale huisvesting, financiële bijstand, loopbaanbegeleiding alsook het contacteren van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele instanties. Uw persoonlijke situatie voldoet dus niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel uw moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (cf. supra), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie."

De opmerking van verzoekende partij haar advocaat ter zitting -waarmee zij hetgeen voorafgaat slechts op louter algemene wijze tegenspreekt- dat er sprake is van extreme materiële deprivatie bij terugkeer naar Italië is evenmin van aard het voorgaande in een ander daglicht te stellen. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient namelijk *in concreto* te worden aangetoond/geleverd, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke zoals eerder in de beschikking van 14 april 2022 werd vastgesteld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

dhr. A. DE LUYCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS